

Výzkumná zpráva Kongresu

Status Kolumbijského distriktu

*TEREZA KRAVČÍKOVÁ, JAKUB
TABÁŠEK*

PRO ČESKÝ MODEL AMERICKÉHO KONGRESU 2020

1. Úvod

Tato výzkumná zpráva se věnuje problematice neúplného zastoupení občanů Kolumbijského distriktu (*District of Columbia*) v Kongresu Spojených států. Na první pohled se může zdát, že Washington, D.C. má svého reprezentanta v dolní komoře (tj. Sněmovně reprezentantů), a to demokratickou političku Eleanor Holmes Norton.¹ Avšak delegátovi Kolumbijského distriktu (podobně jako například delegátům závislých území Americká Samoa nebo Severní Mariany) není umožněno se plnohodnotně účastnit průběhu sněmovního zasedání, protože nedisponuje tou nejdůležitější zbraní sněmovního zastupitele – hlasovacím právem na plenárním jednání Sněmovny (ve sněmovních výborech delegáti naopak požívají plných práv včetně toho hlasovacího). Problematika statusu distriktu je nezamýšleným dědictvím samotných Otců zakladatelů. Při založení se totiž jednalo o oblast s pouhými třemi tisíci obyvateli, která nedosahovala na status státu, a proto nebylo nutné řešit, zdali budou mít rezidenti distriktu volební právo či nikoliv.² V dnešní době, kdy je město osídleno více než sedmi sty tisíci obyvateli, se závažnosti této problematiky dostalo pozornosti široké veřejnosti. Aktuálně leží před Kongresem těžký úkol – revidovat systém zastupitelství za distrikt, ve kterém sídlí hlavní představitelé systému brzd a protivah nejstaršího demokratického zřízení.

2. Vznik Kolumbijského distriktu

Absence zastupitele s volebním právem je některými nazývána historickou anomálií,³ která má své kořeny již při zakládání samotných Spojených států amerických. Založení města Washington nás přenáší do roku 1790 k dokumentu s názvem *The Residence Act*,⁴ který ustanovil město rozkládající se mezi dvěma státy na řece Potomac. Jednalo se o státy Virginia a Maryland, dva ze 13 původních zakladatelských kolonií.⁵ Před založením se v této oblasti nacházela dvě města – Georgetown ve Virginii a City of Alexandria v Marylandu. Nově navržené území vymezovalo čtvercovou oblast deset krát deset mil velkou (jak ostatně specifikuje osmý oddíl prvního článku *Ústavy*), kde měly být umístěny hlavní budovy systému brzd a protivah (tj. federální vláda). Tento prostor přijal status federálního distriktu, a byl proto vyvýšen nad státy Unie. Mělo se jednat o jakési nadstranické apolitické území schopné ubytovat státní úředníky a s nadhledem zajišťovat neutrální facilitaci fungování federální vlády (tak, jak naznačil James Madison ve čtyřicátém třetím *Listu federalistů*). O takovém městě američtí představitelé debatovali již od roku 1776, ale byl to právě rok 1790, kdy George Washington vytyčil půdu, na které bylo město vystaveno na zelené louce.⁶ Do roku 1800 byla za hlavní město považována Philadelphia, ale to pouze proto, aby bylo hlavnímu architektovi Pierrovi Charlesovi L'Enfantovi umožněno rozplánování městské výstavby v čele

¹ <https://norton.house.gov/>

² <https://dccouncil.us/dc-home-rule/>

³ <https://jonathanturley.org/2007/08/20/dc-vote-in-congress-house-judiciary-committee/>

⁴ <https://guides.loc.gov/residence-act>

⁵ <https://www.britannica.com/topic/American-colonies>

⁶ <http://www.dchistory.org/publications/dc-history-faq/>

s parkem National Mall jako jeho hlavním šperkem.⁷ Postupně bylo město vystavěno pouze na pravém břehu řeky Potomac, tedy na území státu Virginie.⁸ Distrikt si ale ponechal svůj federální status a dodnes nese jiná práva a povinnosti než jakékoliv jiné území ve Spojených státech.

3. Správní uspořádání Kolumbijského distriktu

Celé uspořádání správy města podléhá pravomoci Kongresu. Správním orgánem města sice je dvanáctičlenná městská rada v čele se starostou, která je volena přímo občany města Washington, ale jakákoliv legislativa, která přes tento orgán projde, je před vstupem v platnost podrobena dohledu Kongresu, který má právo legislativu zamítnout. Zamítnutí zákona Kongresem nebývá časté, ale přesto se děje. Pokud se podíváme na vývoj městské samosprávy, aktuální systém je vítězstvím občanů města ve dvě set let trvajícím úsilí o možnost rozhodovat nad svými osudy.

Navzdory tomu, že Kongres má finální rozhodovací pravomoc o jeho záležitostech, jsou občané distriktu zastoupeni pouze delegátem bez volebního práva. Delegát je přítomen ve Sněmovně reprezentantů, kde má možnost předkládat návrhy zákonů v jednotlivých komisích, vyjadřovat se k již probíraným návrhům a ve výborech Sněmovny má i volební právo. Nicméně na plénu se stává pouhým pozorovatelem bez volebního práva, tím disponuje pouze v procedurálních záležitostech. Delegát má ale možnost být přítomen jednáním v senátních výborech. V 70. letech proběhla reorganizace komisí a aktuální název výboru ve Sněmovně reprezentantů, pod kterou spadají záležitosti distriktu, je *Committee on Oversight and Government Reform*, název příslušného senátního výboru je pak *Committee on Homeland Security and Governmental Affairs*.

Soudní systém města Washington je tvořen soudci, kteří jsou jmenováni prezidentem Spojených států a schváleni Senátem. Tito soudci mají ale pravomoci rozhodovat pouze o tzv. *misdemeanors* (méně závažných přečinech), dopravních prohřešcích a oblasti civilního práva. Ostatní spory jsou delegovány na federální úřady, nad kterými správa města nebo samotní občané nemají žádnou moc. Od roku 1961 se díky 23. dodatku *Ústavy Spojených států* občané distriktu mohou podílet na volbě prezidenta. Tento dodatek jim přiděluje stejný počet volitelů jako nejmenšímu státu, tj. tři.

4. Kritika současného uspořádání

Absence reprezentanta s volebním právem je mnohými pokládána za protiústavní. Důvody pro toto označení vychází z toho, jak je americkou *Ústavou* definováno právo volit a povinnost platit federální daň. První článek mluví o tom, že reprezentanti v Kongresu, mají být (stejně jako federální daně) rozděleni mezi státy Unie. Federální distrikt není státem, tudíž je podle výkladu některých logické očekávat, že bude zproštěn nejen povinnosti platit

⁷ <https://web.archive.org/web/20151001002811/http://www.nationalmallcoalition.org/mall-history/>

⁸ https://en.wikipedia.org/wiki/District_of_Columbia_retrocession#/media/File:Dcmanimated.gif

federální daň, ale také výsostného práva mít vlastního reprezentanta. V případě distriktu ale dochází k porušení tohoto konceptu – občané Kolumbijského distriktu jsou nuceni daně platit, ale nedostává se jim plnohodnotných reprezentantů v Kongresu. Nicméně navzdory skutečnosti, že první článek garantuje férovost tohoto „obchodu“, od schválení 16. dodatku *Ústavy* má Kongres právo udělit federální daň bez nároku na reprezentanta. Obhajoba argumentu protiústavnosti je tudíž mnohými pokládána za zcela lichou.

Jedním z kritiků aktuálního stavu je i Rada pro lidská práva při OSN, která tvrdí, že dochází k porušení *Mezinárodního paktu o občanských a politických právech* (dokument navazující na *Všeobecnou deklaraci lidských práv*), který Spojené státy podepsaly v roce 1992. V tomto *Paktu* se totiž stanovuje, že každý občan má právo volit a být volen jako reprezentant lidu.

5. Problém zdanění bez reprezentace

Město Washington, D.C. má podle sčítání lidu v roce 2018 přes 702 tisíc obyvatel. Vzhledem k tomu, že optikou amerického systému se jedná o oblast nenáležící žádnému státu, občané tohoto území nemají možnost volit svého zástupce do Kongresu. Od roku 1970 má distrikt v Kongresu alespoň delegáta, který může prezentovat zájmy občanů distriktu, ale tento delegát nedisponuje hlasovacím právem na plénu a je to delegát pouze pro dolní komoru Kongresu. Není sice jediným územím, které disponuje delegátem bez volebního práva, avšak občané Washingtonu, D.C. jsou na rozdíl od ostatních oblastí bez volebního práva plátcí federální daně. Toto je některými vnímáno jako velká nespravedlnost, mnohými jako protiústavní uspořádání. Zkráceně se mluví o „zdanění bez reprezentace“ (*taxation without representation*).

6. Kampaně za přijetí Kolumbijského distriktu mezi státy Unie

Jak bylo shrnuto v předchozích kapitolách, existují relevantní argumenty podporující zachování speciálního statusu Kolumbijského distriktu. Na druhou stranu nestátní charakter distriktu nevyhnutelně způsobuje negativní důsledky v oblasti politických práv rezidentů. V této kapitole tedy krátce shrneme vývoj kampaně za narovnání těchto nedostatků.

S výjimkou konce 18. století, kdy rezidenti distriktu požívali volebního práva ve státech Virginia a Maryland (tj. ve státech, které poskytly půdu potřebnou pro vytvoření distriktu), postrádali občané D.C. volební reprezentaci na federální úrovni (včetně zastoupení ve Sboru volitelů při volbě prezidenta). Navzdory tomu, že si mnozí zákonodárci byli již od počátku 19. století nedostatečného řešení otázky vědomi, iniciativy za narovnání situace po velmi dlouhou dobu k ničemu nevedly. Teprve počátkem 20. století začal Kongres pořádat formální slyšení výborů, ovšem opět bez hmatatelných výsledků.

Prvního zásadního úspěchu proponenti volebních práv pro Kolumbijský distrikt (mnozí z nich mimochodem aktivní v širším Hnutí za lidská práva) dosáhli až v roce 1961, kdy došlo ke schválení 23. dodatku *Ústavy*. Na jeho základě získal Kolumbijský distrikt tři hlasy ve Sboru volitelů, jehož velikost se tak zvýšila z 535 hlasů na 538. Dodatek tak „ocení“ rezidenty

distriktu třemi hlasy, tj. distrikt byl postaven na stejnou úroveň jako nejméně lidnaté státy Unie, jako jsou Delaware, Montana nebo obě Dakoty (počet hlasů jednotlivých států se rovná součtu počtu senátorů a členů Sněmovny reprezentantů). Počínaje prezidentskými volbami 1964 se tak rezidenti D.C. podíleli na volbě prezidenta Spojených států (a mimochodem vždy volili demokratické kandidáty), 23. dodatek jim ale nezajistil plnohodnotné zastoupení v Kongresu.

Pokusem o zajištění tohoto zastoupení byl návrh dodatku o volebních právech Kolumbijského distriktu (*District of Columbia Voting Rights Amendment*) schválený Kongresem na konci 70. let. Tento dodatek (který by derogoval 23. dodatek a udělil Kolumbijskému distriktu všechna práva politické reprezentace ve smyslu pátého článku *Ústavy*) ale v důsledku nedostatečného počtu ratifikací (získal pouze 16 z nutných 38) spadl pod stůl.

V 80. letech sílilo hnutí za přijetí distriktu mezi státy Unie (což by zaručilo automaticky zastoupení v obou komorách Kongresu). Distrikt uspořádal svou vlastní ústavní konferenci a schválil několik variant své *Ústavy*, včetně navrhovaného názvu New Columbia. Současně začal distrikt do Kongresu vysílat několikačlennou „stínovou delegaci“ mající za úkol lobbovat za přijetí distriktu do Unie. Aktivní přístup této delegace byl ale omezen v roce 2008, kdy Kongres distriktu výslovně zapověděl jakékoli výdaje za lobbing na své půdě.

Počátkem nového tisíciletí pokračovaly mnohé snahy o řešení otázky problematického zastoupení rezidentů D.C. Na půdě Kongresu byly postupně představeny mnohé návrhy; některé počítaly s udělením plného zastoupení v obou komorách Kongresu, některé pouze s mandátem ve Sněmovně reprezentantů. Tyto iniciativy, z nichž některým se dostalo debaty na plenárním zasedání, ale začaly narážet na rozporuplné právní interpretace. Ukazuje se totiž, že neexistuje shoda na tom, jestli má Kongres ústavní pravomoc udělit Kolumbijskému distriktu zastoupení v komorách Kongresu, nebo zda je toto možné pouze prostřednictvím ústavního dodatku. Názory se různí nejen napříč politickým spektrem nebo akademickou sférou, ale také v rámci jednotlivých oddělení Ministerstva spravedlnosti. To, jestli je třeba ústavní dodatek, má pochopitelně zásadní implikace pro to, jak těžké bude v konečném důsledku schválení takové změny.

Naproti tomu pro přijetí nových států do Unie se standardně ústavní dodatky nepoužívaly. Místo toho Kongres postupoval na základě tzv. organických zákonů, které od konce 18. století formulovaly právní rámec pro přijímání teritorií jako států Unie. Jelikož přijetí do Unie automaticky zaručuje reprezentaci v obou komorách Kongresu, soustředí se kampaň právě tímto směrem. To platí i pro nejnovější návrhy předložené v první polovině roku 2020, které počítají s přijetím Kolumbijského distriktu jako 51. státu. Pro toto se také rezidenti vyslovili výraznou většinou v referendu konaném v roce 2016.⁹

⁹ <https://www.nytimes.com/2020/06/26/us/politics/dc-statehood-house-vote.html>

7. Politický rozměr otázky

Ačkoli existují neoddiskutovatelné právní argumenty pro řešení neadekvátní politické reprezentace Kolumbijského distriktu, debata o udělení reprezentantů v Kongresu či dokonce rovnou přijetí distriktu jako státu Unie má velice významný politický rozměr.

Poměrně zásadní skutečností je, že rezidenti distriktu mají dlouhodobě tendenci přiklánět se k Demokratické straně. To se dlouhodobě projevuje v prezidentských volbách, ve kterých od roku 1964 distrikt (kdy se voleb poprvé účastnil) pokaždé výrazně podpořil demokratické kandidáty. Lze tedy očekávat, že udělení plnohodnotných zástupců s hlasovacím právem v Kongresu by pomohlo demokratům. Ve Sněmovně reprezentantů, kde by Kolumbijský distrikt pravděpodobně získal pouze jednoho zástupce, by se patrně nejednalo o zásadní změnu rovnováhy. Na druhou stranu, jelikož počet členů Sněmovny je omezen na 435 (na základě zákona *Reapportionment Act of 1929*), by muselo během následujícího cenzusu dojít k redukci zastoupení nějakého jiného státu (alternativou by teoreticky mohlo být navýšení počtu členů Sněmovny na 436 změnou zákona, to by nicméně vedlo k riziku patových situací).

Mnohem více problematická by byla situace v Senátu. Počet senátorů totiž není omezen, přičemž každý stát Unie je zastoupen dvěma senátory. V případě přijetí D.C. by tedy počet senátorů vzrostl na 102. Vzhledem k tomu, že by se s největší pravděpodobností s ohledem na politickou demografii jednalo o senátory demokratické, je nasnadě, že obzvláště republikánští zákonodárci se k této eventualitě nestaví příliš nadšeně. Senát je totiž už poměrně dlouhou dobu rozdělen velmi těsně a většiny zřídka kdy přesáhnou jednotky hlasů. V nedávné minulosti nebyly výjimečné ani patové situace. Dva další demokratičtí senátoři by tedy disponovali mnohem vyšší mírou vlivu než v případě Sněmovny. Totéž platí i pro tzv. *cloture vote* v případě dnes čím dál běžnějšího tichého filibusteru, u kterého je hranice nastavena fixně na 60 hlasů (momentálně 3/5 hlasů, v případě 102 senátorů by se ale poměrné množství snížilo). Stačí se podívat na to, jaká bitva byla svedena o ObamaCare a jak obtížně demokraté dávali dohromady oněch 60 hlasů.

Aktuální politická polarizace a nedůvěra mezi oběma stranami tedy zjevně příliš nenahrává přijetí distriktu do Unie. Politické důsledky jsou prostě příliš zásadní a cena (alespoň pro jednu stranu) příliš velká. Podobně by padesátý první stát zamíchal kartami při ratifikaci ústavních dodatků – současná tříčtvrtinová většina 38 států z 50 nutná pro ratifikaci by se zvýšila na 39 z 51. Zbytek textu se proto bude věnovat alternativním možnostem narovnání volební reprezentace rezidentů Kolumbijského distriktu.

8. Alternativní řešení

Předchozí kapitoly výzkumné zprávy předestřely a vysvětlily politické problémy spojené s návrhy na přeměnu Kolumbijského distriktu z federálního distriktu na stát jako prostředku k zajištění politické reprezentace jeho rezidentů na federální úrovni. S ohledem na

pravděpodobnou politickou neprůchodnost takových návrhů byly předloženy alternativní mechanismy a těmto se bude věnovat zbytek výzkumné zprávy.

9. Retrocese

Většina předložených alternativní návrhů týkajících se volebních práv Kolumbijského distriktu se vrací zpátky k jeho samotnému vzniku, konkrétně k rozhodnutí států Virginie a Marylandu přenechat (tj. cedovat) část svého území za účelem vytvoření speciálního federálního distriktu. S poukazem na toho přenechání (tento pojem používáme zaměnitelně s pojmem cese) je často navrhován jeho pravý opak – tzv. *retrocese* (neboli zpětné navrácení území).

10. Retrocese ve prospěch Virginie

Když Virginie po vzniku Unie společně s Marylandem cedovala část svého území federální vládě, rezidenti tohoto území přestali být rezidenti státu Virginie a stali se rezidenty federálního distriktu. S tím ovšem byla spojena redukce politické reprezentace a volebních práv. Jak zmíněno dříve, politické pokusy o řešení situace k ničemu nevedly, a s ohledem na to, že onen kus půdy, jež Virginie federální vládě přenechala, nebyl federální vládou využíván (naopak bylo čím dál více poukazováno na to, že území v důsledku přehlížení Kongresem chátrá), bylo ve 40. letech navrženo zpětné navrácení území Virginii; toto bylo podmíněno souhlasem rezidentů dotčeného území, jakož i virginiských orgánů.¹⁰ Po úspěšném referendu tehdejší prezident James Polk prostřednictvím proklamace retrocesi potvrdil. Když Virginie po určitém váhání retrocesi přijala, stalo se dotčené území jižně od řeky Potomac opět součástí státu Virginie a jeho rezidenti byli reprezentováni virginiskými zákonodárci, stejně jako zbytek státu.

Existují nicméně pochybnosti o tom, zdali tato retrocese byla v souladu s ústavním pořádkem Spojených států. Článek 1 *Ústavy* zapovídá státům Unie porušovat smluvní závazky, do kterých vstoupily. S ohledem na to, že se Virginie a Maryland v rámci přenechání území zavázaly vzdát se dotčeného území navždy, poukazují někteří na potenciální neplatnost retrocese. Nejvyšší soud ve svých judikátech sice uznal jurisdikci státu Virginie nad navráceným územím, k samotné otázce ústavnosti retrocese se nicméně nevyjádřil.

11. Retrocese ve prospěch Marylandu

S ohledem na zjevně úspěšnou instanci retrocese v případě Virginie je často v zájmu zajištění plnohodnotného zastoupení rezidentů na federální úrovni navrhován obdobný postup v případě (většiny) území původně cedovaného státem Maryland. Návrhy zákonů počítající s tímto uspořádáním předpokládají navrácení většiny území Kolumbijského distriktu s výjimkou několika málo oblastí (především sídel klíčových federálních úřadů, jako je Nejvyšší soud, Bílý dům nebo Kapitol) státu Maryland. Dosavadní rezidenti Kolumbijského

¹⁰ <https://www.loc.gov/law/help/statutes-at-large/29th-congress/session-1/c29s1ch35.pdf>

distriktu by se tak stali rezidenty státu Maryland. Ačkoli tento návrh zdánlivě nabízí řešení problému, jsou s ním bohužel spojeny určité problémy.

Je nicméně nutné zdůraznit, že tento relativně kompromisní návrh představuje právně mnohem snadnější mechanismus než případné přijetí distriktu mezi státy Unie. Vedle již výše rozebraných politických problémů vyvstává opět otázka ústavnosti stran území, když jej Maryland cedoval federální vládě, bylo tak za účelem zřízení centra federální vlády (smlouva o cesi nepředpokládá nutně zřízení federálního distriktu, nicméně počítá s tím, že území bude spravováno federální vládou). Cese území státem Unie ve prospěch federální vlády je nicméně diametrálně odlišná od situace, kdy stát Unie ceduje území ve prospěch jiného existujícího státu či dokonce vytvoření státu nového. Ačkoli se v tomto případě stalo s velkou časovou prolukou, ústavněprávní aspekt této otázky zůstává vysoce problematický.

Podobné, ačkoli patrně snadněji řešitelné problémy vyvstávají v případě retrocese. Jak zmíněno výše, ústavnost retrocese území je otázkou nevyřešenou, na druhou stranu by se stala bezprostředně aktuální pouze v případě, že by tento proces byl explicitně napaden u Nejvyššího soudu. Případná retrocese území distriktu ve prospěch Marylandu se zdá být méně problematická; ostatně zde již existuje precedens. Podobně jako v případě Virginie by byl ale nutnou právní podmínkou souhlas Marylandu, který pochopitelně (i s ohledem na aktuální pozici) není zaručen. S ohledem na skutečnost, že Kongres disponuje konečnou legislativní autoritou nad víceméně všemi záležitostmi Kolumbijského distriktu, disponuje Kongres pravděpodobně také pravomocí retrocesi posvětit; otázkou nicméně je, zda by si politické okolnosti nevytuly souhlas rezidentů D.C. jako další podmínku.

Další otázkou, kterou by bylo třeba vyřešit, se týká volebních práv rezidentů distriktu (v případě retrocese nově rezidentů Marylandu). S ohledem na nevyhnutelnou demografickou změnu v rámci Marylandu by v rámci cenzu následujícího retrocesi bylo nutné překreslit sněmovní volební okrsky. S ohledem na celkové demografické změny a stěhování obyvatel Spojených států v rámci jednotlivých států jsou důsledky takové změny obtížně předvídatelné, nelze ale vyloučit, že by v krajních případech mohly být hmatatelné (za předpokladu, že počet členů Sněmovny reprezentantů zůstane omezen na 435). Případná obava z takových změn by mohla být jedním z hlavních důvodů skepse Marylandu vůči navrhované retrocesi. V důsledku nárůstu populace Marylandu by také došlo ke zvýšení počtu rezidentů reprezentovaných dvěma senátory státu; skutečnost, že senátoři z jednotlivých států Unie představují velmi rozdílné počty rezidentů, je ve Spojených státech již nějakou dobu terčem kritiky z některých stran.

Podobný problém se týká situace při volbě prezidenta. Kolumbijský distrikt od roku 1961 na základě 23. dodatku disponuje třemi hlasy ve Sboru volitelů. V případě retrocese by tak teoreticky současní rezidenti distriktu byli rezidenty Marylandu pro účely voleb do Kongresu, Kolumbijský distrikt by nicméně nadále disponoval třemi hlasy pro volbu prezidenta. Došlo by tedy k poměrně zásadní anomálii; panuje široce sdílený názor, že by v rámci takové úpravy bylo třeba tuto anomálii adresovat, což by nicméně vyžadovalo zrušení 23. dodatku

(tj. schválení nového ústavního dodatku). V takovém případě by platnost jakékoli zákonné normy stanovující právní nález retrocese patrně byla závislá na ratifikaci ústavní změny. Nelze vyloučit, že by tak poměrně složitý právní proces, jakou jakákoli změna *Ústavy* bezpochyby je, proběhl hladce.

I tento návrh nicméně nepostrádá politický rozměr. V případě retrocese (společně se všemi nutnými změnami popsány výše, tedy včetně zrušení 23. dodatku) by počet hlasů ve Sboru volitelů klesl z 538 na 535 (při zachování počtu členů Sněmovny reprezentantů – počet hlasů ve Sboru je roven součtu poslanců a senátorů). Počet hlasů nutných pro vítězství v prezidentských volbách by klesl z 270 na 268, přičemž demokratičtí kandidáti by se pravděpodobně (s ohledem na „spolehlivost“ Kolumbijského distriktu v minulých volbách) museli obejít bez tří stabilně demokratických hlasů. Jak zmíněno výše, demografická změna v Marylandu by mohla mít potenciální důsledky pro volby do Senátu; sluší se ale poznamenat, že Maryland měl republikánského senátora naposledy v roce 1987. Současným gubernérem je na druhou stranu republikán Larry Hogan. Jak zmíněno výše, důsledky nového uspořádání volebních okrsků pro rozdělení marylandských mandátů ve Sněmovně reprezentantů jsou nejasné (z osmi mandátů je momentálně pouze jeden republikánský a sedm demokratických); patrně by k nim ale došlo až po roce 2031. Překreslování okrsků ve Spojených státech probíhá pouze jednou za deset let a je víceméně vyloučeno, že by všechny nutné změny byly schváleny včas pro změny v roce 2021.

12. Závěr

Tato výzkumná zpráva představila problematiku volebních práv rezidentů federálního distriktu Kolumbia. Byly diskutovány příčiny současných problémů a historie pokusů o jejich řešení. Pozornost byla věnována nejen ústavněprávním, ale také politickým rozměrům problematiky, neboť ty jsou pro orientaci ve věci možná nejvíce kritické. Vedle aktuálně diskutované varianty transformace distriktu na stát Unie byla také obsáhle probrána problematika retrocese a s ní související alternativní návrhy řešení nedokonalé politické reprezentace Kolumbijského distriktu.

Užitečné zdroje

List federalistů č. 43

Ústava Spojených států amerických (články 1 a 5)

Reapportionment Act of 1929

23. dodatek k Ústavě Spojených států amerických

District of Columbia Voting Rights Amendment

An Act to retrocede the County of Alexandria, in the District of July 9, IS46. Columbia, to the State of Virginia

Phillips v. Payne, nález Nejvyššího soudu

Odkazy

<https://norton.house.gov/>

<https://dccouncil.us/dc-home-rule/>

<https://jonathanturley.org/2007/08/20/dc-vote-in-congress-house-judiciary-committee/>

<https://guides.loc.gov/residence-act>

<https://www.britannica.com/topic/American-colonies>

<http://www.dchistory.org/publications/dc-history-faq/>

<https://web.archive.org/web/20151001002811/http://www.nationalmallcoalition.org/mall-history/>

https://en.wikipedia.org/wiki/District_of_Columbia_retrocession#/media/File:Dcmapanimated.gif

<https://www.nytimes.com/2020/06/26/us/politics/dc-statehood-house-vote.html>

10